

Rome bevestigt het visioen - Nummer Zes

De profetische controversen in de adventistische geschiedenis: inzicht in het conflict tussen Uriah Smith en James White over Daniël 11:36

Jeff Pippenger

2024-08-14

Wij behandelen zes lijnen van profetische controverse die zich binnen de geschiedenis van het adventisme hebben voorgedaan vanaf 1798 tot op de huidige dag.

“In de geschiedenis en in de profetie schildert het Woord van God het langdurige conflict tussen waarheid en dwaling. Dat conflict is nog steeds gaande. Wat geweest is, zal zich herhalen. Oude strijdvragen zullen opnieuw opkomen, en nieuwe theorieën zullen voortdurend ontstaan. Maar Gods volk, dat in zijn geloof en in de vervulling van de profetie een rol heeft gespeeld in de verkondiging van de boodschappen van de eerste, tweede en derde engel, weet waar het staat. Het bezit een ervaring die kostbaarder is dan fijn goud. Het moet standvastig staan als een rots en het begin van zijn vrijmoedigheid vasthouden, onwankelbaar tot het einde.” Selected Messages, boek 2, 109.

Het vorige artikel behandelde de eerste en laatste controverse over de Romeinse macht, en wij zullen nu de controverse bespreken die zich voordeed tussen Uriah Smith en James White. Uriah Smith bracht zijn eigen „eigenmachtige uitleg” in vers zesendertig in.

“VERS 36. En de koning zal handelen naar zijn eigen wil; en hij zal zichzelf verheffen en zichzelf grootmaken boven elke god, en wonderlijke dingen spreken tegen de God der goden, en hij zal voorspoedig zijn totdat de gramschap voleindigd is; want wat vastbesloten is, zal geschieden.

„De koning die hier wordt geïntroduceerd, kan niet dezelfde macht aanduiden die het laatst werd vermeld, namelijk de pauselijke macht; want de nadere aanduidingen houden geen stand indien zij op die macht worden toegepast.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 292.

Smith erkende dat de macht in het vorige vers „pauselijk Rome” was, maar beweert dat de kenmerken van vers zesendertig geen profetische kenmerken zijn die pauselijk Rome identificeren. Die bewering is onjuist. Men dient te bedenken dat bij de afval van 1863 de zeven tijden van Leviticus hoofdstuk zesentwintig terzijde werden gesteld, en dat daarom de voorstelling van de zeven tijden op beide tafelen van Habakuk werd verworpen. Zowel de kaart van 1843 als die van 1850 beelden de zeven tijden uit in het midden van de kaarten, en beide voorstellingen plaatsen het kruis in het midden van de lijn van de zeven tijden. Toen het nieuwe licht over de zeven tijden in 1856 kwam en daarna werd verworpen, markeerde dit een verwerping van Habakuks twee tafelen, alsook van het gezag van de Geest der Profetie, die zo duidelijk aanwijst dat beide kaarten door God werden geleid.

Volgens zuster White bestaat Satans laatste misleiding hierin dat hij het getuigenis van Gods Geest krachteloos maakt, en hier bestond de eerste misleiding erin dat hij het getuigenis van Gods Geest

krachteloos maakte; tevens vertegenwoordigde dit een gelijktijdige verwerping van de fundamentele waarheden op de twee kaarten, en meer in het bijzonder van de zeven tijden.

Bij de opstand van 1863 was het niemand minder dan Uriah Smith die de vervalste kaart van 1863 voortbracht, waarop de lijn van de zeven tijden werd verwijderd. Tegen 1863 had Uriah Smith zijn ogen gesloten voor het licht van de zeven tijden en was hij niet in staat te zien dat er twee „gramschappen” zijn die Daniël aanduidt. De twee gramschappen vertegenwoordigen de zeven tijden tegen het noordelijke koninkrijk van Israël en het zuidelijke koninkrijk van Juda. De eerste tegen de tien noordelijke stammen begon in 723 v.Chr. en eindigde in 1798, en de tweede begon in 677 v.Chr. en eindigde in 1844.

Gabriël kwam in hoofdstuk acht tot Daniël om het marah-visioen uit te leggen, en in verband met zijn werk verschaftte hij een tweede getuigenis voor 1844. De tweeduizend driehonderd jaren van Daniël hoofdstuk acht eindigden in 1844, maar evenzo eindigde ook de laatste van de twee verontwaardigingen tegen de noordelijke en de zuidelijke koninkrijken.

En hij zeide: Zie, ik zal u doen weten wat er geschieden zal in het laatste einde der gramschap; want op de vastgestelde tijd zal het einde zijn. Daniël 8:19.

Het laatste einde veronderstelt een eerste einde. De laatste van de twee verbolgenheden, die eenvoudigweg een andere uitdrukking is voor de zeven tijden, eindigde in 1844, en de eerste verbolgenheid eindigde in 1798. Het vers waarvan Smith beweerde dat het geen specifieke aanduidingen van de pauselijke macht bevatte, wees het jaar aan waarin het pausdom zijn dodelijke wond zou ontvangen.

En de koning zal handelen naar zijn welgevallen; en hij zal zichzelf verheffen en zich groot maken boven elke god, en wonderlijke dingen spreken tegen de God der goden, en voorspoedig zijn totdat de gramschap voleindigd is; want wat besloten is, zal geschieden. Daniël 11:36.

„De koning” in vers zesendertig zou „voorspoedig zijn totdat de gramschap voleindigd is.” Let op wat Smith schrijft over Daniël hoofdstuk acht, verzen drieëntwintig en vierentwintig in hetzelfde boek waarin hij beweert dat de pauselijke macht niet de juiste kenmerken bezit om vers zesendertig te vervullen.

„VERS 23. En in het laatst van hun koninkrijk, wanneer de overtreders de maat vol hebben gemaakt, zal er een koning opstaan met een streng gelaat en bedreven in duistere spreken. 24. En zijn macht zal sterk zijn, maar niet door zijn eigen kracht; en hij zal op wonderlijke wijze verderf aanrichten, en voorspoedig zijn, en handelen, en de machtigen en het heilige volk verderven. 25. En door zijn beleid zal hij ook het bedrog in zijn hand doen slagen; en hij zal zich in zijn hart verheffen, en door vrede velen verderven; hij zal ook opstaan tegen de Vorst der vorsten; maar hij zal zonder mensenhand verbroken worden.

„Deze macht volgt op de vier afdelingen van het rijk van de bok in de laatste tijd van hun koninkrijk, dat wil zeggen tegen het einde van hun bestaansloop. Zij is uiteraard dezelfde als de kleine hoorn van vers 9 en volgende. Pas dit toe op Rome, zoals uiteengezet in de

opmerkingen bij vers 9, en alles is harmonisch en duidelijk.

“‘Een koning met een grimmig gelaat.’ Mozes noemt, wanneer hij de straf voorspelt die door dezezelfde macht over de Joden zou komen, haar ‘een volk met een grimmig gelaat’. Deut. 28:49, 50. Geen volk vertoonde in krijgshaftige slagorde een geduchter aanblik dan de Romeinen. ‘Duistere spreuken verstaande.’ Mozes zegt in het zojuist aangehaalde Schriftgedeelte: ‘Welks tong gij niet zult verstaan.’ Dit kon met betrekking tot de Joden niet van de Babyloniërs, Perzen of Grieken worden gezegd; want de Chaldeeuwse en Griekse talen werden in meerdere of mindere mate in Palestina gebruikt. Met het Latijn was dit echter niet het geval.”

‘Wanneer de overtreders de maat hebben volgemaakt.’ Door alles heen wordt het verband tussen Gods volk en hun onderdrukkers in het oog gehouden. Vanwege de overtredingen van zijn volk werden zij in ballingschap verkocht. En hun volharding in de zonde bracht zwaardere straf met zich mee. Nooit waren de Joden als natie zedelijk verdorven dan in de tijd waarin zij onder het gezag van de Romeinen kwamen te staan.

“‘Machtig, maar niet door zijn eigen kracht.’ Het succes van de Romeinen was grotendeels te danken aan de hulp van hun bondgenoten en aan de verdeeldheid onder hun vijanden, waarvan zij steeds gereed waren voordeel te trekken. Het pauselijke Rome was eveneens machtig door middel van de wereldlijke machten waarover het geestelijke heerschappij uitoefende.

“‘Hij zal op wonderlijke wijze verderven.’ De Heere zei tot de Joden door de profeet Ezechiël dat Hij hen zou overleveren aan mannen die ‘bedreven zijn in het verderven;’ en de slachting van elfhonderdduizend Joden bij de verwoesting van Jeruzalem door het Romeinse leger, was een verschrikkelijke bevestiging van de woorden van de profeet. En Rome was in zijn tweede, of pauselijke, fase verantwoordelijk voor de dood van vijftig miljoen martelaren.

“‘En door zijn beleid zal hij ook het bedrog in zijn hand doen slagen.’ Rome heeft zich boven alle andere machten onderscheiden door een beleid van list, waardoor het de volken onder zijn heerschappij bracht. Dit geldt zowel voor het heidense als voor het pauselijke Rome. En aldus heeft het door vrede velen te gronde gericht.

“‘En Rome, ten slotte, verhief zich in de persoon van een van zijn stadhouders tegen de Vorst der vorsten, door het doodvonnis over Jezus Christus uit te spreken. ‘Maar hij zal zonder toedoen van handen verbrijzeld worden,’ een uitdrukking die de vernietiging van deze macht vereenzelvigt met het treffen van het beeld in hoofdstuk 2.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 202–204.

Smith stelt in de passage tweemaal vast dat de profetische kenmerken van het heidense en het pauselijke Rome onderling uitwisselbaar zijn, want zij zijn eenvoudigweg de manifestatie van Rome in zijn twee fasen, zoals het mengsel van ijzer en leem in Daniël hoofdstuk twee, dat Zuster White aanduidt als symbolen van kerkelijke macht en staatsmacht. Wanneer Daniël in de verzen die Smith behandelt, aangeeft dat Rome „zal voorspoedig zijn en handelen”, en dat Rome „bedrog zal doen gedijen in zijn hand”, beweert Smith dat in vers zesendertig de „koning” die „voorspoedig zal zijn totdat de gramschap voleindigd is”, een profetisch kenmerk van zowel het heidense als het

pauselijke Rome aanduidt. Vervolgens beweert hij dat geen van de kenmerken van Rome in vers zesendertig betrekking heeft op de pauselijke macht.

Wij hebben naar Smith verwezen ter ondersteuning van de identificatie van Rome als de rovers die het visioen bevestigen, en een van de vier profetische kenmerken in vers veertien is dat Rome zichzelf verheft.

En in die tijden zullen velen opstaan tegen de koning van het zuiden; ook de geweldenaars uit uw volk zullen zich verheffen om het gezicht te bevestigen; maar zij zullen vallen. Daniël 11:14.

Smith beweert dat de kenmerken van de koning in vers zesendertig niet overeenkomen met de pauselijke macht, hoewel hij eerder verdedigde dat het Rome was in vers veertien dat zich verheft. Toch zal de koning in vers zesendertig “zich verheffen”. Diezelfde koning in vers zesendertig zou “wonderlijke dingen spreken tegen de God der goden”. In Daniël “zal” de pauselijke macht “grote woorden spreken tegen de Allerhoogste”, en in het boek Openbaring lastert de pauselijke macht tegen de Allerhoogste.

En hem werd een mond gegeven die grote dingen en godslasteringen sprak; en hem werd macht gegeven om tweeënveertig maanden voort te gaan. En hij opende zijn mond tot godslastering tegen God, om Zijn naam te lasteren, en Zijn tabernakel, en hen die in de hemel wonen. Openbaring 13:5, 6.

Elke profetische karakterisering van de pauselijke macht wordt in vers zesendertig aangeduid.

En de koning zal handelen naar zijn welbehagen; en hij zal zich verheffen en zich grootmaken boven elke god, en wonderlijke dingen spreken tegen de God der goden, en voorspoedig zijn totdat de verbolgenheid voleindigd is; want hetgeen vastgesteld is, zal geschieden. Daniël 11:36.

Menselijke commentatoren zijn dikwijls onbetrouwbaar, maar vele adventistische commentatoren getuigen van de voor de hand liggende waarheid dat het vers zesendertig was dat de apostel Paulus uit 2 Thessalonicenzen parafraseerde, toen hij de mens der zonde ter sprake bracht.

Laat niemand u op enigerlei wijze misleiden; want die dag zal niet komen, tenzij eerst de afval gekomen is en de mens der zonde geopenbaard is, de zoon des verderfs; hij die zich verzet en zich verheft boven al wat God genoemd wordt of als God vereerd wordt, zodat hij als God in de tempel van God zit en van zichzelf vertoont dat hij God is. 2 Thessalonicenzen 2:2, 3.

Vers zesendertig verklaart dat „hij zichzelf zal verheffen en zich groot zal maken boven elke god”, en Paulus zegt: „dat de mens der zonde geopenbaard worde, de zoon des verderfs; die zich verzet en zich verheft boven al wat God genaamd of als God vereerd wordt.” Het is duidelijk dat Smith geen profetisch gezag had om te beweren dat de koning van vers zesendertig verschillend was van de koning die in de verzen voorafgaand aan vers zesendertig ter sprake is. Grammaticaal had hij geen rechtvaardiging voor deze onjuiste toepassing, en zijn bewering dat hij dit deed omdat vers zesendertig geen kenmerken van de pauselijke macht bezit, was een verdraaiing van de Schrift in een poging een eigenmachtige uitleg te vestigen.

En wij hebben het profetische woord, dat des te vaster is, en gij doet er goed aan daarop acht te geven als op een licht dat schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw harten; dit moet gij vooral weten, dat geen profetie der Schrift een eigenmachtige uitlegging toelaat. Want de profetie is voortijds niet voortgebracht door de wil van een mens, maar heilige mensen Gods hebben, door de Heilige Geest gedreven, gesproken. 2 Petrus 1:19–21.

Gedurende de jaren van het Laodiceïsche adventisme zijn er vele adventistische theologen, predikanten en auteurs geweest die zich hebben uitgesproken over de vraag of zij menen dat Smiths toepassing juist of onjuist is. Een Australische predikant, Louis Were, die reeds lang overleden is, heeft het grootste deel van zijn bediening besteed aan het bestrijden van Smiths valse profetische model. De reden voor zijn verzet was niet eenvoudigweg dat Smith uiteindelijk de koning die in vers vijfenveertig aan zijn einde komt, met Turkije identificeerde, maar Smiths uitgangspositie bracht ook een onjuiste toepassing van Armageddon voort. In of omstreeks de jaren tachtig schreef een adventistische auteur een boek met de titel *Adventists and Armageddon, Have we Misunderstood Prophecy?* De naam van de auteur is Donald Mansell, en het boek is nog steeds verkrijgbaar.

Mansell volgt de geschiedenis die leidde tot de Eerste Wereldoorlog en de Tweede Wereldoorlog, en laat zien dat, toen men beide oorlogen zag naderen, de adventistische evangelisten Smiths onjuiste toepassing begonnen te gebruiken, namelijk dat Turkije zou oprukken naar het letterlijke Jeruzalem als een teken van Armageddon en van het einde van de wereld. Hij toont aan aan de hand van de ledenregisters van de kerk dat, naarmate elk van deze oorlogen naderde, vele zielen tot het lidmaatschap van de Adventkerk werden gebracht, op grond van de profetische nadruk van de evangelisten, ontleend aan Smiths gebrekkige opvatting van Armageddon.

Toen een van beide oorlogen eindigde en de gebrekkige voorspellingen niet in vervulling gingen, verloor de kerk meer leden dan zij had gewonnen door het profetische model dat door Smith was opgesteld.

Door Smiths verwerping van de fundamentele boodschap van de Millerieten, en zijn bereidheid om zijn particuliere uitleg van vers zesendertig tot vijfenveertig van Daniël te bevorderen, bracht Smiths redenering een profetisch model voort dat op de actuele gebeurtenissen was gebaseerd.

In het geschil tussen Smith en James White over de koning die in het laatste vers van Daniël elf aan zijn einde komt, ontvouwde James White een redenering die Smiths op zand gebouwde profetische fundament kernachtig weergaf. White leerde dat „profetie geschiedenis voortbrengt, maar geschiedenis geen profetie voortbrengt.”

De evangelisten van het adventisme die vóór beide oorlogen werkzaam waren, maakten gebruik van de zich ontvouwende geschiedenis om Smiths gebrekkige profetische model van Armageddon te presenteren, en hun arbeid, die in de aanloop naar de oorlogen zo gezegend scheen, leidde per saldo tot verlies toen werd aangetoond dat het profetische model op een eigenmachtige uitlegging berustte.

Wacht u voor de valse profeten, die in schapenvacht tot u komen, maar vanbinnen roofgierige wolven zijn. Aan hun vruchten zult gij hen kennen. Leest men ook druiven van doornen, of vijgen van distelen? Zo brengt iedere goede boom goede vruchten voort; maar een verdorven boom brengt slechte vruchten voort. Een goede boom kan geen slechte vruchten voortbrengen, en een verdorven boom kan geen goede vruchten voortbrengen. Iedere boom die geen goede vrucht voortbrengt, wordt omgehouden en in het vuur geworpen. Daarom zult gij hen aan hun vruchten kennen. Matteüs 7:15–20.

Smiths bereidheid om een particulier profetisch model van de koning in vers zesendertig te propageren, droeg eveneens vrucht in het scheppen van een onjuiste toepassing van de zesde plaag en Armageddon.

En de zesde engel goot zijn schaal uit op de grote rivier de Eufraat; en haar water droogde op, opdat de weg bereid zou worden voor de koningen uit het oosten. En ik zag uit de bek van de draak, en uit de bek van het beest, en uit de mond van de valse profeet drie onreine geesten komen, aan kikvorsen gelijk. Want het zijn geesten van duivelen, die tekenen doen, welke uitgaan naar de koningen der aarde en van de gehele wereld, om hen te verzamelen tot de strijd op die grote dag van de almachtige God. Zie, Ik kom als een dief. Zalig hij die waakt en zijn klederen bewaart, opdat hij niet naakt wandele en men zijn schande zie. En hij verzamelde hen in de plaats die in het Hebreeuws Armageddon wordt genoemd. Openbaring 16:12–16.

Zoals wij eerder hebben uiteengezet, komt de zesde plaag na het einde van de menselijke genadetijd; daarom moet de waarschuwing om uw klederen te bewaren, betrekking hebben op een beproevende kwestie die zich voordoet vóórdat Michaël opstaat, de menselijke genadetijd eindigt en de eerste plaag begint. De zesde plaag duidt de activiteiten aan van de draak, het beest en de valse profeet, die de drievoudige vereniging vormen die tot stand komt bij de spoedig komende zondagswet. Die drievoudige vereniging is het moderne Rome, en het symbool dat de drievoudige vereniging van het moderne Rome aanduidt en bevestigt, zijn de „geweldenaars van uw volk”, die „zich verheffen om het gezicht te bevestigen” en „vallen”.

De waarschuwing van de zesde plaag stelt, wanneer zij wordt verstaan, een ziel in staat haar klederen te bewaren; maar indien zij wordt verworpen, laat zij een ziel naakt achter, wat een van de vijf kenmerken van een Laodiceeër is. Het symbool dat die waarschuwing bevestigt, zijn de rovers van uw volk, die zichzelf verheffen en uiteindelijk vallen. Salomo zei dat Gods volk, indien het dat visioen niet heeft, ten onder gaat.

Waar geen visioen is, verwildert het volk; maar welzalig is hij die de wet onderhoudt.
Spreuken 29:18.

Het Hebreeuwse woord „vergaan” betekent „naakt maken”, en Johannes tekende op: „Zalig is hij die waakt en zijn klederen bewaart, opdat hij niet naakt wandele en men zijn schaamte zie.” Smith vergiste zich met betrekking tot de Koning van het Noorden, en dat valse profetische fundament stelde hem in staat een profetische toepassing te ontwikkelen die, indien aanvaard, naaktheid voortbrengt, hetgeen een symbool is van de Laodicezen, die uit de mond van de Heere worden uitgespuwd.

Smith had er geen moeite mee zijn nieuwe valse identificatie van de Koning van het Noorden te verdedigen tegenover de echtgenoot van de profetes, James White. Adventistische historici, evenals Zuster White, gaan in op hun bekende meningsverschil. Ellen White berispte zowel haar echtgenoot als Smith omdat zij toestonden dat hun verschil van mening over wie door de koning van het noorden in Daniël elf werd voorgesteld, in de openbaarheid werd gebracht. In de allereerste adventistische publicatie na de Grote Teleurstelling van 1844 schreef James White:

“Dat Jezus opstond, en de deur sloot, en tot de Oude van dagen kwam, om zijn koninkrijk te ontvangen, in de 7de maand, 1844, geloof ik ten volle. Zie Lukas 13:25; Mattheüs 25:10; Daniël 7:13,14. Maar het opstaan van Michaël, Daniël 12:1, schijnt een andere gebeurtenis te zijn, met een ander doel. Zijn opstaan in 1844 was om de deur te sluiten, en tot zijn Vader te komen, om zijn koninkrijk en macht om te regeren te ontvangen; maar het opstaan van Michaël is om zijn koninklijke macht, die hij reeds bezit, te openbaren in de vernietiging van de goddelozen, en in de verlossing van zijn volk. Michaël zal opstaan in de tijd dat de laatste macht in hoofdstuk 11 aan zijn einde komt, en niemand is er om hem te helpen. Deze macht is de laatste die de ware gemeente van God vertrappt; en aangezien de ware gemeente nog steeds wordt vertrappt en uitgeworpen door heel de christenheid, volgt daaruit dat de laatste onderdrukkende macht niet ‘aan zijn einde is gekomen;’ en Michaël is niet opgestaan. Deze laatste macht die de heiligen vertrappt, wordt voorgesteld in Openbaring 13:11-18. Zijn getal is 666.” James White, *A Word to the Little Flock*, 8.

Toen Smith zijn zogenoemde „nieuwe licht” invoerde met betrekking tot „de laatste macht in Daniël hoofdstuk elf”, beschouwde James White Smiths toepassing niet als nieuw licht, maar als een aanval op de grondslagen. De controverse over Rome als de koning van het noorden in Daniël elf, die plaatsvond tussen Uriah Smith en James White, bezit specifieke kenmerken die wij, als studenten van de profetie, moeten samenbrengen met de andere controversen uit de adventistische geschiedenis betreffende het symbool van Rome.

Een van die kenmerken is de invoering van een particuliere uitleg. Een ander kenmerk is dat de toepassing van de particuliere uitleg een verdraaiing van de eenvoudige grammatica vereist, want Smith negeerde niet alleen dat ieder profetisch kenmerk in vers zesendertig betrekking heeft op Rome, maar hij negeerde ook dat de grammaticale structuur vereist dat de koning van vers zesendertig dezelfde koning moet zijn als die welke in het voorgaande gedeelte wordt voorgesteld.

Een ander kenmerk is dat de particuliere uitlegging een verwerping van fundamentele waarheden was. Een ander is dat zij een verwerping vertegenwoordigt van het gezag van de Geest der Profetie. Een ander kenmerk is dat de eerste gebrekkige gedachte aangaande Rome zal leiden tot een profetisch model dat het een mens onmogelijk maakt zijn klederen te bewaren naarmate zij de sluiting van de menselijke genadetijd naderen. Een ander was de bereidheid om zijn particuliere uitlegging openlijk te bevorderen. Een ander is dat de particuliere uitlegging onveranderlijk als nieuw licht wordt aangeduid. Al deze kenmerken zijn vertegenwoordigd in de huidige bespreking van de “rovers van uw volk.”

Wanneer de laatste controverse van Rome, die werd voorafgeschaduwd door de eerste controverse van Rome waarin de „rovers van uw volk” worden geïdentificeerd, wordt samengebracht met de

profetische lijn van de controverse van Uriah Smith en James White, zullen wij zien dat één klasse haar profetisch model bouwt op een eigenmachtige uitlegging, die fundamentele waarheid verwerpt.

De verwerping van de fundamentele waarheden houdt automatisch een verwerping in van het gezag van de Geest der Profetie, die deze fundamentele waarheden zo krachtig verdedigt. Die groep zal ook bereid zijn haar zienswijze openlijk naar voren te brengen, ongeacht welke bezwaren ook mogen worden geuit met betrekking tot de invloed die deze leer op Gods volk over de gehele wereld zou kunnen hebben.

Onmiddellijk na 1844 werd in de eerste generatie van het adventisme een andere controverse over Rome geïntroduceerd. Die controverse bleef onderwerp van beroering, totdat de valse zienswijze in de derde generatie van het adventisme werd aanvaard. Wij zullen de controverse over het „dagelijks” beschouwen als de vierde van de zes lijnen die wij thans overwegen in het model van regel op regel.

Maar voordat wij de vierde lijn van de twisten van Rome behandelen, dient in herinnering te worden gebracht dat wij in het vorige artikel, toen wij vers tien van Daniël hoofdstuk elf bespraken, verklaarden: „Vers tien verbindt ook rechtstreeks de ‘zeven tijden’ van Leviticus zesentwintig met de verborgen geschiedenis, maar die lijn van waarheid valt buiten hetgeen wij hier uiteenzetten.”

Uriah Smith was in 1863 de leider in het verwerpen van de zeven tijden. Hij had de toename van kennis over dat onderwerp verworpen die werd gepresenteerd in de artikelen over dat onderwerp, geschreven door Hiram Edson en gepubliceerd in de Review in 1856. De implicaties van het feit dat Smith verbonden was met een beweging die de zeven tijden naar voren bracht, maar daarna een toename van kennis over juist dat onderwerp verwierp, vallen eveneens buiten het onderwerp van de kenmerken van Smiths introductie van wat hij beweerde nieuw licht te zijn over het onderwerp van de koning van het noorden; maar wanneer wij ons overzicht van de lijn van de adventistische controversen over Rome hebben voltooid, zullen wij terugkeren zowel naar de betekenis van vers tien van Daniël hoofdstuk elf als naar datgene wat wordt voorgesteld door Smiths verwerping van de Laodiceaanse boodschap die in 1856 kwam met de toename van kennis over de zeven tijden.

„Ons geloof met betrekking tot de boodschappen van de eerste, tweede en derde engel was juist. De grote wegmerken die wij zijn gepasseerd, zijn onbeweeglijk. Hoewel de legerscharen van de hel kunnen trachten ze van hun fundament los te rukken en te triomferen in de gedachte dat zij daarin geslaagd zijn, slagen zij daar toch niet in. Deze zuilen der waarheid staan vast als de eeuwige heuvelen, onbeweeglijk te midden van alle inspanningen van mensen, verenigd met die van Satan en zijn legerschare. Wij kunnen veel leren en behoren voortdurend de Schriften te onderzoeken om te zien of deze dingen alzo zijn.” *Evangelism*, 223.

„De grote bakens van de waarheid, die ons in de profetische geschiedenis onze koers doen bepalen, moeten zorgvuldig worden bewaakt, opdat zij niet worden neergehaald en vervangen door theorieën die verwarring zouden brengen in plaats van waarachtig licht.” *Selected Messages*, boek 2, 101, 102.

“In deze tijd zullen vele pogingen worden gedaan om ons geloof in de kwestie van het heiligdom aan het wankelen te brengen; maar wij mogen niet wankelen. Er mag geen speld verzet worden van de fundamenten van ons geloof. De waarheid is nog steeds waarheid. Zij die onzeker worden, zullen afdrijven naar dwalingen, en zullen ten slotte bemerken dat zij ongelovig zijn geworden ten aanzien van het vroegere bewijs dat wij hebben gehad van wat waarheid is. De oude bakens moeten bewaard blijven, opdat wij onze oriëntatie niet verliezen.”

Manuscript Releases, deel 1, 55